

Lisica v škripcu.

Ni je mej našimi gozdnimi zvermi znanejše in bolj razglašene živali nego je lisica. Znete jo iz premnogh basnij in pripovedek, ker o nobenej drugej živali si ne vedó ljudjé toliko povedati, kakor baš o lisici, ki je tako pretkana in zvita, da je ne najdeš njej enake živali. Zvita buča je, polna

muh in zvijač. Oblečena v rujav kožuh hodi za zajci, kunami in srnéti; niti golobom, gosém in kuretini ne prizanaša. Ni se torej čuditi, da so zaradi te drzne tatice v strahu gospodinje po samótah, ker se ta grda ciganka po večkrat pritepe do samotnih hiš, stikáje za perotnino, in če utegne, zakolje več nego potrebuje. Dogodilo se je vže, da je po dné prišla na dvorišče in ljudém ipred oči odnesla kokoš. — A še večjo preglavico dela lovcem, ker jim mej divjačino neusmiljeno gospodari. Ta prebrisana vlačuga si izkoplje stanovanje pod zemljó, do katerega ide vselej po več vrat. Če kje stakne jazbeca, zapodí ga iz jázbine ter se ona preseli vánjo. Jazbec nejevoljen ostávi domovino ter si gre druge iskat. Sploh je lisica ustvarjena le za roparsko rokodelstvo in vsakovrstno sleparstvo. Tenke in kratke noge nosijo njeno šibko in gibično truplo tako tiho in rahlo, da skoraj ne puščajo niti sledú za sebój. Kakor sploh vsi tatovi in klateži, tudi lisica ne mara za družbo, najraje sama premišljuje svoje hudobije. Po dné leži domá, ako je vse varno in tiho okolo nje, pretegne se ob lepem vremenu rada na solneu, kar jej neizrečno dobro dé. Takó predremlje in presanja ves dan ter snuje nova hudodelstva. Nu tudi ona ima svoje sovražnike. A največji njen sovražnik je človek, ki jo preganja vse leto. Kakor volkovom, tako je tudi njej zmirom napovedana vojska; a največ se jih vender pobije po zimi. Kadar je huda zima in debel sneg pokriva zemljo, oj takrat so za njo hudi časi. Večkrat jo slišiš tudi po noči lajati in zavijati. Godí se jej, kakor poje narodna pesen:

Lisica lisják	Tobaka ni b'ló,
Sta pila tobák.	Sta pila vodó.

Zanimivo jo je gledati ob takem času, kako se plazi okolo vade, katero jej je lovec nastavil. Vsa stradana pricapljá, obstoji in viha nos. Zdaj je zavohala meso, počasi in nezaupno se mu bliža, ogleduje ga od vseh strani, sede poleg njega, poželjivo steza nogo po njem, ali izprehaja jo strah in sum. Obrne se proč kakor bi hotela oditi, a zopet se vrne, zopet hodi okoli dišečega mesa, obotavlja se, sede, oči se jej ognijó, brezupna hlastne po nastavljenem kosu mesá in — železni skopec jo zgrabi za vrat. Da-si jo bolí, vender ne upije, nego trpi mirno in skuša se iznebiti strašnih klešč. Ako vidi, da ni mogoče, udá se usodi. Pred lovcem se rada pritájí in se dela mrtvo. Marsikatera lisica je vže kašo upihala lovcu, ko jo je kakor mrtvo rešil iz železja. Ako se ujame za nogo, ne premišlja se dolgo, odgrizne si jo in s pogumnim sreem odšanta na treh nogah dalje, vesela, da le življenja ni izgubila.